

2. Komisja uważa, że sposób w jaki władze greckie interpretują i stosują obowiązujące przepisy prowadzi w rzeczywistości do zakazu sprzedaży przez sklepy ogólnospożywcze (supermarkety) wyrobów „bake-off”, które zostały dopieczone lub odgrzane, ponieważ wyroby „bake-off” są błędnie uznawane przez władze greckie za podlegające zwiększonym wymogom, które zasadniczo obowiązują w stosunku do przygotowania i wypieku chleba pieczonego całkowicie i wyrobów piekarskich.
3. Zdaniem Komisji, ponieważ krótkie dopiekanie lub odgrzewanie poza piekarnią stanowi cechę charakterystyczną odróżniającą wyroby „bake-off” od innych wyrobów piekarskich, stosowanie greckich przepisów dotyczących wyrobu chleba wobec wyrobów „bake-off” nie może być uznane za kwestię związaną z warunkami sprzedaży w rozumieniu wyroku w sprawie *Keck and Mithouard* i związku z tym należy do zakresu stosowania art. 28 WE.
4. Komisja twierdzi ponadto, że większość warunków stosowanych wobec metody „bake-off” jest oczywiście nieusprawiedliwiona i nieproporcjonalna [w stosunku do celu], ponieważ metoda ta polega jedynie na krótkim dopiekanu lub odgrzewaniu częściowo upieczonych lub całkowicie upieczonych i zamrożonych wyrobów piekarskich. Poza tym Komisja uważa, że warunki te są wyjątkowo uciążliwe dla wszystkich sklepów ogólnospożywczych zobowiązanych do spełnienia szczególnych wymogów stawianych piekarniom.
5. W związku z tym Komisja jest zdania, że Republika Grecka uchybia zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 WE.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-84/05)

(2005/C 93/32)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej M. Konstantinidisa i A. Aresu, członków jej służby prawnej, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając do dnia dzisiejszego niezbędnych przepisów w celu transponowania dyrektywy Rady 96/61/WE⁽¹⁾ z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 21 ust.1 tej dyrektywy;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 30 października 1999 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-85/05)

(2005/C 93/33)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 18 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez S. Pardo Quintillán i D. Recchia, działające w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2000/60/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 24 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.